

מות העורך

Editor Death

מות المحرر

8.3.16 – 24.12.15

אורי רדובן, דנה רז, זויה צ'רקסקי-נאדי, ירון אתר, מיכל נאמן, מירב קמל וחליל בלבין,
מיקה ואבי מילגרום.

Uri Radovan, Dana Raz, Zoya Cherkassky-Nnadi, Yaron Attar, Michal Na'aman,

Merav Kamel & Halil Balabin, Mika & Avi Milgrom.

أوري رادوفان، دانا راز، زويا تشركاسكي-نادي، يرون أثار، ميخال نثمان، ميراف كاميل وحليل
בלابن، ميكا وآفي ميلغروم.

אוצרות: טלי כהן גרבוז בסיוע סטודנטיות מהחוג לאמנות

טקסט אודות התערוכה

זה שנים אנחנו עוקבים אחרי ירידת ערך ההשכלה בתחום מדעי הרוח והאמנויות כנגד עליה (בעידודן של ממשלות ישראל) בדרישה למקצועות שנחשבים 'משתלמים' ומפרנסים את בעליהם ביתר כבוד: מתמטיקה כמקצוע בעל עדיפות לתלמידי תיכון וכלכלה, מנהל עסקים, משפטים ושאר מקצועות המבטיחים פרנסה טובה (גם אם לא בהכרח מקיימים), לסטודנטים. הדבר בא לביטוי בשיח הציבורי אך מעט דיון מתנהל סביב לו. היה מרתק לגלות, באמצעות עבודותיהם של האמנים המשתתפים, האם ובאילו אופנים אמנות ישראלית בת זמננו מגיבה לתופעה.

מיקה ואבי מילגרום מציגים את העבודה 'אושר' שנוצרה לתערוכה. הם התקשרו לבני אדם בבחירה אקראית וקראו באזנם פרק מתוך הספר 'מוזיאון התמימות' של אורהאן פאמוק (מטורקית: משה סביליה-שרון. הוצאת כנרת, זמורה-ביתן, 2011). בעבודת הסאונד נשמעת ההקראה ותגובת מי שמקריאים לו. ברצף ההקלטה הסיפור עצמו הופך להיות דמות המבקשת נואשות להישמע.

דנה רז רושמת בעדינות רבה דברים או אובייקטים במצב שהיא מכנה 'הישמטות' או פרימה. מעין אנלוגיה עצובה לקושי להתנהל בתוך מציאות בה יוצרים נמצאים במאבק מתמיד.

ירון אתר, ששמה של התערוכה נגזר משם אחת מעבודותיו, מצייר על גבי פורמטים

ובחומרים שונים סצנות שהקשר ביניהן אינו קיים או מתקיים בעין המתבונן בלבד. הציור 'מות העורך' מתייחס דווקא למשאלת לב שבה העורך (הקולנועי) מת ומותו מאפשר לחדש את הרצף הנרטיבי, בעל הממשות, של הסרט (הסיפור, יצירת האמנות).

כך גם **אורי רדובן**, בדרכו, מנהל דיאלוג עם המודרנה. פיקסו קרוע, מלביץ' מת ותומא המפקפק לצד קופסת ווינסטון. רדובן נמצא במרכז כשהוא מעמת, בציור דקדקני ובעבודת וידאו, את מאבקי הרוח של המאה העשרים מול המאה העשרים ואחת בעבודות עשירות בציטוטים ובהקשרים.

זויה צ'רקסקי-נאדי מציגה חמישה ציורים שהם חזרה אל היומיומי, אל הרחוב והשכונה, שטוויסט קטן לכאורה: שלט אקראי, או חזיר בחצר אחורית של בית משותף ברמת-גן, מסיט את המבט אל האירוני.

מרב קמל וחליל בלבין עבדו במיוחד לתערוכה על טריפטך ובו שישה רישומי דיו המתארים זיכרונות מחייהם, הקשורים בגוף. כל אחד עבד בסודיות על שלושה זיכרונות פרטיים ולבסוף הם חוברו לכדי גוף אחד שמתיר אותם יחד על אותו רצף זמן. מול קבוצה של אמנים העוסקת, כל אחד על פי דרכו, בדלות חומרית ורוחנית האורבת, אולי, לפתחו, בחרנו שני ציורים של **מיכל נאמן**, wittgenstein-1 wet brain. כמו תמיד נאמן עושה שימוש בשפה, במשחקי לשון ובאזכורים של טקסטים ספרותיים ופילוסופיים. כמי שהוגדרה כחלק מקבוצת אמני דלות החומר, נאמן הביאה איתה דווקא עושר של שפה ויחסים אחרים בין דמות לטקסט שגם אם לא הובנו, זכו תמיד להערכה. גם כאן היא ניצבת ממול, מדויקת, קונקרטי ואניגמטית כתמיד.

"האם ערך חיי הרוח יורד?" שואלים מיקה ואבי מילגרום. "לאו דווקא, ואולי אנחנו שקועים ברלטיביזם אך נרהיב ונאמר – כנראה שלא. לימודי מדעי הרוח והאמנויות? הם אכן סופגים מהלומות ומוטב להם שייספגו כי הקפיאה על השמרים מעולם לא היטיבה איתם." וגם זו טענה ששווה להתעכב עליה.

התערוכה נאצרה בהשתתפות פעילה של הכיתה ללימודי גלריה במכון לאמנות,

בהנחיית טלי כהן גרבוז.

שעות הפעילות :

ימים א'-ה' 8:00 – 17:00

יום שבת 11:00 – 14:00